

Inleiding

Dit boek vermeldt een breed scala van onderwerpen. Allereerst wordt gekeken naar de vele eigenaardige en wonderbaarlijke eigenschappen van zilver die van invloed kunnen zijn op onze gezondheid. De benadering van dit onderwerp in dit boek is diepgaander dan ooit tevoren. Vervolgens wordt gekeken naar de basisziekte vanwaaruit de meeste gezondheidsproblemen voortkomen. De gangbare naam voor deze ziekte is candida, maar de ziekte behelst veel meer dan wat men over het algemeen onder candida verstaat. De schrijver legt uit waarom artsen deze ziekte zelden als diagnose stellen, maar in plaats daarvan de symptomen ervan bestrijden. Vervolgens bespreekt hij de vier oorzaken van de ziekte en waarom een baby die vandaag de dag in de VS geboren wordt, vanaf zijn of haar geboorte vrijwel zeker op weg is om deze ziekte te krijgen, en waarom bijna iedereen die 16 jaar of ouder is deze ziekte heeft. De schrijver beschrijft ook tot in detail hoe deze ziekte in haar verschillende stadia op eenvoudige en goedkope wijze behandeld kan worden. De symptomen van de ziekte zijn zeer divers. De ene persoon kan er sterk door vermageren, terwijl de andere persoon er zwaarlijvig door wordt en meestal last krijgt van cellulitis. Het is de belangrijkste oorzaak van langdurige en vaak slopende vermoeidheid en speelt in ieder geval een rol bij de meeste gezondheidsproblemen. De schrijver legt vervolgens uit dat, als gevolg van deze ziekte, een perfect dieet van biologische voeding vaak toch niet kan voorkomen dat men een onvoldoende hoeveelheid voedingsstoffen opneemt en de patiënt zelfs geen baat heeft bij zeer goede voedingssupplementen.

1

Welke eigenschappen moet het perfecte gezondheidsproduct hebben?

Als u slechts één gezondheidsproduct kon kiezen, welke eigenschappen zou het dan moeten hebben?

- Het zou qua werking (1) *zeer effectief* moeten zijn, anders zou het weinig nut hebben.
- Het zou (2) *alle bekende ziekteverwekkers moeten doden*, zoals bacteriën, virussen, schimmels en parasieten, waardoor men zichzelf kan behandelen zonder dat daarvoor een exacte diagnose van een ziekte noodzakelijk is.
- Het zou al deze ziekteverwekkers moeten doden (3) *zonder de heilzame bacteriën te doden* die noodzakelijk zijn voor een goede gezondheid.
- Het moet (4) *voorkomen dat ziekteverwekkers er immuun voor worden*.
- Het mag zeker (5) *geen ongewenste bijwerkingen hebben*.
- Het moet een product zijn (6) *dat geen overdosering kent*.
- Laten we eraan toevoegen dat het (7) *een sterk helende werking* moet hebben.
- Laten we er ook aan toevoegen dat het (8) *helend moet zijn* zonder littekens achter te laten.
- Het moet (9) *zowel oraal als lokaal te gebruiken zijn en geen onaangename smaak hebben*.
- En laten we het de eigenschap geven dat het indien nodig (10) *elke cel om kan zetten in een stamcel*.

Natuurlijk is dit een groot eisenpakket. Geen enkel middel benadert ook maar het aantal eigenschappen dat in deze checklist genoemd wordt. We zouden al van geluk in de lucht springen als we een combinatie van middelen konden vinden die samen al deze eigenschappen hadden.

Of zou er toch een dergelijk middel bestaan? In dit boek wordt ionisch zilver, ook wel ‘colloïdaal zilver’ genoemd, onder de loep genomen.

In de volgende hoofdstukken wordt elke verwijzing naar bovenstaande eigenschappen aangegeven met een getal tussen haakjes: (). Verwijzingen naar bronnen in de appendix worden aangegeven met getallen tussen vierkante haakjes: [].

2

Een levensbedreigende gezondheidstoestand

Al sinds mijn kindertijd werd ik snel moe en de meeste soorten werk waren ook erg vermoeiend voor me. Vanaf 1990, toen ik zestig jaar oud was, kreeg ik 's avonds steeds vaker keelpijn, die ik de volgende ochtend behandelde met grote hoeveelheden vitamine C, zinktabletten en soms met Echinacea en grote doses knoflook.

De inname van twee gram vitamine C per uur, het zuigen op zinktabletten, het niet nuttigen van zuivelproducten en het volgen van een suikervrij dieet zorgden ervoor dat de keelpijn zich minder snel ontwikkelde, maar hij verergerde wel. Urenlang in de zon zitten hielp ook enigszins. Ik zorgde ervoor dat ik zinktabletten en vitamine C-tabletten naast mijn bed had liggen, zodat ik ze bij de eerste tekenen van keelpijn snel kon innemen, maar dat hielp niet. Een verse sinaasappel hielp nog het meest, maar er was niets wat kon voorkomen dat de keelpijn verergerde.

De huisarts bood ook geen uitkomst. Het duurde altijd drie weken. Ik hoestte altijd enorme hoeveelheden slijm op en deed vanwege het slijmprobleem amper een oog dicht. Als de slijm uit mijn keel verdwenen was, kwam het net zo erg weer terug in mijn neusholte. Op een gegeven moment ging ik daar ook nog een homeopathisch middel voor gebruiken. Dit hielp wel, maar ik had nog steeds niets gevonden wat mij van mijn klachten af kon helpen en ik had het gevoel dat ik eraan onderdoor zou gaan als ik niet heel goed mijn best deed om iets aan mijn klachten te doen. Algauw deed deze situatie zich vier keer per jaar voor, ik kon de klok er haast op gelijkzetten. Ik had de klachten dus bijna de helft van de tijd.

Ik wist al langere tijd dat ik een schimmelinfectie in mijn darmen

had die bekendstaat onder de naam ‘candidainfectie’. Ik had voor dit probleem twee artsen geconsulteerd. Beiden waren het erover eens dat ik, gebaseerd op de lijst van symptomen, hoogstwaarschijnlijk candida had. Geen van beide artsen zou aan candida gedacht hebben als ik hen er niet op had gewezen. Laat u alstublieft niet in verwarring brengen door de algemene term ‘schimmelinfectie’ als verwijzing naar een vaginale schimmelinfectie, alhoewel u verderop in het boek zult zien dat beide aan elkaar gerelateerd zijn. Ik heb het over een infectie in het darmkanaal en het bloed.

Beide artsen schreven me een suikervrij dieet voor, waarbij ik ook geen honing en zoete fruitsoorten mocht eten. Daarnaast mocht ik geen zetmeel nuttigen, ook niet in de vorm van ongeraffineerde graansoorten. Dit komt overeen met wat dr. William Crook, wiens naam verbonden is aan schimmelinfecties, door zijn bestseller *The Yeast Connection* voorschrijft. Ik had dit al eens eerder geprobeerd door de aanwijzingen in het boek op te volgen. Ik probeerde het gedurende een aantal maanden opnieuw. Het enige wat ik ermee bereikte was dat ik mijn lichaam onthield van de noodzakelijke voedingsstoffen.

Ik had al eens gehoord van het Hoxsey Bio-Med Center in Tijuana in Mexico en van de uitstekende resultaten die zij bereiken met hun behandeling van kanker en andere ernstige ziekten, met name bij terminale patiënten. Derhalve liet ik me daar onderzoeken en het bleek dat ik inderdaad een candidainfectie had. Ik probeerde hun behandeling, die bestond uit het bovengenoemde dieet en een dagelijkse injectie van een serum met Nystatin. Dit leverde echter nog steeds geen enkele verbetering op.

In 1993 vertelde een vriendin van me, die veel gezondheidsproblemen had, dat haar zoon haar een flesje 'zilver' had gegeven waarvoor hij zeventig dollar had betaald; ze zei dat het het beste was wat ze ooit had geprobeerd. Ik vond het flesje nogal aan de dure kant en ik had al vaker gehoord van zogenaamde 'wondermiddeltjes', dus ik besloot om een poosje af te wachten en te kijken welke resultaten mijn vriendin ermee bereikte.

Kort daarna vertelde een andere vriendin van me dat ze naar een seminar geweest was, waar ze had geleerd hoe ze een eenvoudig apparaat kon maken waarmee ze dit zilver kon maken en ze liet me zien hoe dat in zijn werk ging. Ik ging naar huis en vertelde het verhaal aan mijn dochter Nancy. We besloten om een apparaat te maken en het te gebruiken. Dat laatste bleek erg lastig te zijn. We konden niet voorkomen dat de zilverdraden elkaar raakten, kortsluiting veroorzaakten en elkaar doormidden sneden.

We waren in staat om toch iets te produceren wat bruikbaar was en dit leidde ook tot enig resultaat. Het apparaat had echter zout nodig om als elektrische geleider te fungeren en we kwamen er al snel achter dat het zilver zich bond aan de chlorine (= het chloordeel) van het zout, waardoor het onoplosbare en ongewenste zilverchloride ontstond. Een deel van het zilver bond zich echter niet en was zeer effectief.

In deze periode reisde dr. Bob Beck door het land om lezingen te geven over de positieve invloed die dit colloïdaal zilver op onze gezondheid heeft en om uit te leggen hoe men het bovengenoemde apparaat kon maken. Een aantal mensen ging het apparaat maken om het te verkopen. Er ontstond een discussie tussen Nancy en Bob Beck, waarbij Nancy de problemen rondom het gebruik van zout aankaartte. Beck was het er absoluut niet mee eens. Nadat hij zich echter verder in het onderwerp verdiept had, was hij het wel eens met het feit dat het apparaat toch wel een grote hoeveelheid onoplosbaar en derhalve ongewenst zilver produceerde. Dit speelde zich af in december 1993.

In januari 1994 liet ik mijn bloed door een specialist onderzoeken. Hij had maar een zeer kleine hoeveelheid van mijn bloed nodig om te zien met welk probleem ik te kampen had, een probleem dat niet door antibiotica verholpen kon worden (of, zoals ik nu besef, er misschien

wel door veroorzaakt werd). De specialist liet me op een monitor zien dat hij geen enkele onbeschadigde witte bloedcel kon vinden. Witte bloedcellen lijken op een hand met vijf vingers. Bij mijn witte bloedcellen waren ten minste twee ‘vingers’ een stuk korter of ze ontbraken helemaal. Sommige witte bloedcellen hadden slechts één intacte vinger.

Het totaal aantal witte bloedcellen was extreem laag; te laag om een infectie tegen te gaan, zelfs al waren ze intact geweest. In wezen had ik geen immuunsysteem. Ik had waarschijnlijk geen enkele ernstige infectie overleefd.

Maar waardoor werden de witte bloedcellen vernietigd? De specialist liet me zien dat er een schimmel in mijn bloed zat die de vingers van de witte bloedcellen aanvat! Vervolgens liet hij me zien dat de schimmel ook een rode bloedcel aanvat! Voor ik het wist was de rode bloedcel verdwenen.

Deze arts schreef me ook weer hetzelfde dieet voor. Toen ik er weer aan begon zei Nancy: ‘Waar ben je nu mee bezig? Je weet dat het niet werkt en dat je te weinig voedingsstoffen binnenkrijgt.’ Ik wist dat ze gelijk had en besloot met het dieet te stoppen.

Dit was in januari 1994, vlak nadat ik was begonnen met het innemen van kleine hoeveelheden van de zilveroplossing. Ik begon met een eetlepel per dag. Op dat moment was het nog onmogelijk om de concentratie van het zilver te raden. Langzaam maar zeker vergrootte ik de dosering totdat ik ’s ochtends en ’s avonds ongeveer dertig milliliter van de zilveroplossing innam.

Vanaf het moment dat ik zilver begon in te nemen kon ik de keelpijn en hoofdpijn die regelmatig de kop opstaken binnen vier uur een halt toeroepen. Ik kwam erachter dat ik daarvoor een extra dosis zilver, twee gram vitamine C en een zinktablet moest innemen. Nu begonnen de klachten soms met een gewone kou in mijn hoofd. Als dat het geval was nam ik ook het homeopathische middel. Meestal waren de klachten dan na drie uur verdwenen. Doordat ik zilver ging innemen, had ik nog maar één keer per jaar last van deze klachten. Wat een verschil!

Nadat ik een jaar lang zilver ingenomen had, liet ik mijn bloed testen door een collega van de arts die mijn bloed daarvoor had getest. Het resultaat was dat ik een normaal aantal witte bloedcellen had. Ze waren

allemaal intact en er was geen schimmel te bekennen! De arts was erg verbaasd en vroeg wat ik had gedaan. Ik zei tegen hem dat ik alleen maar zilver had gebruikt. Hij antwoordde: 'Wat u ook heeft gedaan, ga ermee door.' Ik vond het interessant dat hij niet veel resultaten verwachtte van het strenge dieet.

Nancy bezocht in deze periode regelmatig de medische bibliotheek van de Universiteit van Californië en die in Los Angeles, om het onderzoek dat gedaan is naar het gebruik van zilver binnen de geneeskunde te bestuderen. Deze studie naar de geschiedenis van zilver in relatie tot ziekten bleek zeer verhelderend en nuttig te zijn.

3

Een kort historisch overzicht van het gebruik van zilver binnen de geneeskunde

Zilver heeft altijd al te boek gestaan als een stof die de verspreiding van ziekte kan tegengaan. Het werd al gebruikt in het oude Griekenland en in Rome (4). De rijken gaven bijna altijd de voorkeur aan zilverwerk, zelfs wanneer zij zich goud konden veroorloven, wat niet net als zilver dof wordt. Rijke edellieden namen altijd een zilveren drinkbeker mee naar het slagveld om te voorkomen dat zij een ziekte opliepen doordat anderen ook uit de beker dronken (herinnert u zich de zilveren graal?). Voordat titanium gebruikt werd bij het herstel van botbreuken viel de keuze op zilver. Vanaf de oudheid tot aan de uitvinding van de koelkast gebruikte men al zilveren muntjes om te voorkomen dat melk bedierf.

In het begin van de 18e eeuw werd zilver net zo fijngemalen als bloem en men kwam erachter dat verschillende aandoeningen die voorheen ongeneeslijk leken te zijn, zoals syfilis, hiermee genezen konden worden. De beroemde arts dr. Henry Crooks deed uitgebreid onderzoek naar dit poeder en schreef een algemeen bekend boek waarin hij zijn bevindingen beschreef, getiteld *The Use of Colloids in Health and Disease*.^[5]

Hij vermeldt daarin dat tijdens laboratoriumtests ‘alle schimmels, virussen, bacteriën, de streptococcus, de staphylococcus en andere ziekteverwekkers binnen drie of vier minuten gedood werden. In feite is er geen enkele (pathogene) microbe bekend die niet binnen zes minuten door colloïdaal zilver in een oplossing van niet meer dan vijf p.p.m. (parts per million) wordt gedood (1)(2)’.^[5] Hij stelt dat zilver vooral zeer effectief is bij darmproblemen en zegt verder dat hogere concen-

traties geen neveneffecten hebben (5).

Deze bewering moet echter bijgesteld worden, aangezien hij zeer fijn gemalen zilver testte, waarvan bekend is dat het argyria (verkleuring van de huid) kan veroorzaken. Daarnaast heeft recent onderzoek uitgewezen dat er een aantal ziekteverwekkers is (ongeveer zes procent) waartegen zilver niet helpt.

Als zilver op moderne wijze wordt geprepareerd, is het vele malen effectiever en veiliger dan het product dat door dr. Crooks getest werd. Dit wordt veroorzaakt door een sterke afname in de grootte van de deeltjes en de toevoeging van een ionische lading. Zilver dat op deze wijze is geprepareerd heeft argyria niet als neveneffect.

Niettemin was het destijds beter om een grijs kleurende huid te hebben dan een onaangename dood te sterven. De uitdrukking 'blauw bloed' is wellicht gebaseerd op deze aandoening. Edellieden kregen waarschijnlijk een blauwgrijze huid doordat zij zilver innamen dat niet goed door het lichaam opgenomen kon worden.

Later werden zilverzouten gebruikt in plaats van gemalen zilver en het is mogelijk dat de adel op een gegeven moment ook zilvernitraat gebruikte. Bijna elke staat in de VS stelde destijds verplicht om zilvernitraat in de vorm van oogdruppels aan pasgeboren baby's toe te dienen wanneer zij onder behandeling van een arts waren.

Helaas is zilvernitraat een bijtende stof en tast het zachte weefsels aan, zoals de ogen en (brand)wonden. Hoewel het minder gevaarlijk voor de ogen is dan gemalen zilver, veroorzaakte een overdosering bij sommige baby's blijvende blindheid. Sommige mensen beweren dat de ogen van veel baby's nooit helemaal herstelden van deze behandeling.

Als deze zilverzouten in grote hoeveelheden werden gebruikt, veroorzaakten zij dezelfde huidverkleuring als gemalen zilver. Bij gebruik in zeer grote hoeveelheden werd intern letsel veroorzaakt door de bijtende eigenschap van de stof. Veel van deze zilverzouten worden vandaag de dag nog steeds verkocht onder de onjuiste naam 'colloïdaal zilver'. Het zijn geen colloïden, maar eerder chemische oplossingen.

In het begin van de 20e eeuw ontwikkelde de wetenschapper Bredig een methode om het zilver te produceren met behulp van vonken die door een elektrische stroom met een zeer hoog voltage en onder water

opgewekt werden. Dit resulteerde in een veel kleinere deeltjesgrootte dan bij het gemalen zilver en de ionische lading het geval was en het bleek ook veel effectiever te zijn dan het gemalen zilver. De deeltjes bleven in het water zweven en argyria behoorde niet tot de neveneffecten. Toch waren er twee problemen. De productiesnelheid was zeer laag en het hoge voltage (duizenden volt) was zeer gevaarlijk, vooral in combinatie met het gebruik van water.

De farmaceutische industrie was niet geïnteresseerd in deze methode voor het produceren van zilver en ging door met de verstrekking aan artsen van gemalen zilver, zilvernitraat en andere zilverbzouten totdat de antibiotica ontwikkeld werden en het zilver vervingen. De verkoop van de producten van de farmaceutische industrie en kleinere producenten heeft ervoor gezorgd dat zilver nog steeds de reputatie heeft dat het huidverkleuring veroorzaakt.

In tegenstelling tot zilver bestreden de nieuwe antibiotica slechts bepaalde bacteriën en geen schimmels of virussen. Een bepaald antibioticum bestrijdt over het algemeen minder dan zes bacteriestammen. Daarom is een exacte diagnose van de infectie vereist. Dit kost tijd en kan alleen met behulp van onderzoek tot stand komen, waarbij het onderzoek veelal de eerste keer nog geen uitsluitsel biedt. Er zijn ook antibiotica ontwikkeld die een bredere werking hebben en waarvoor een specifieke diagnose niet vereist is. Over het algemeen is het echter zo dat deze breedspectrumantibiotica het snelst de heilzame bacteriën doden, waardoor zij sterk bijdragen aan de ontwikkeling van schimmelinfecties en de meeste ongewenste neveneffecten hebben.

Geen van deze antibiotica bestrijdt op effectieve wijze virussen of schimmels, laat staan parasieten.

Gelukkig is er een methode ontwikkeld om hetzelfde product te vervaardigen dat Bredig produceerde, waarbij gebruikgemaakt wordt van gelijkstroom met een laag voltage. Dit werkt veel veiliger en sneller. Maar ook daarbij doen zich productieproblemen voor. Het voornaamste probleem is dat zuiver water geen elektrische stroom geleidt en dus niets produceert. Als er keukenzout aan het water wordt toegevoegd, geleidt het de stroom zonder problemen. Zoals hierboven beschreven werd, bestaat keukenzout echter voor een groot deel uit chloor, dat een sterke af-

finitieit met zilver heeft. Dit resulteert in een relatief ineffectief product. Andere zouten kunnen ook gebruikt worden voor de stroomgeleiding, maar ook dan is er sprake van vergelijkbare of zelfs grotere problemen.

Als zout aan water toegevoegd wordt, ontstaat voornamelijk het onoplosbare zilverschloride. In kraanwater en bronwater wordt zilver meestal vrij snel gevormd. Hoe reageert het zilver echter met de stoffen die in het water zitten? Het chloor in het kraanwater zorgt wederom voor de vorming van zilverschloride. Wat is het effect van de elektrolyse op de overige verontreinigingen? Dit is voor het grootste deel onbekend. We weten wel dat het meestal vertroebeling veroorzaakt in plaats van dat het zorgt voor een heldere vloeistof en dat het calcium in het harde water naar de bodem zinkt.

Met zilver dat in kraanwater, bronwater of irrigatiewater wordt geproduceerd, zijn zeer goede resultaten bereikt bij boerderijdieren, fruit en groentes. De producten die met bronwater zijn gemaakt, kunnen echter niet lang bewaard worden. Bovendien kan er niets met zekerheid gezegd worden over de kwaliteit en aard van producten die op deze wijze gemaakt zijn, wat wel als een vereiste gezien wordt met betrekking tot de consumptie door de mens. Er gaan dus aanzienlijke problemen gepaard met de productie van kwalitatief hoogwaardige producten.

De onderstaande tekst is een verkorte weergave van het artikel 'De Wonderbaarlijke Colloïden van de Chemie', zoals verschenen in de *Rockefeller Center Weekly* uit 1936:

Een aantal leidinggevendenden zat gespannen en zwijgend in een kantoor in het RCA-gebouw in New York. Ze staarden vol ongeloof naar een paarse orchidee. Enige tijd daarvoor was de orchidee gered uit een hoop afval, bijna helemaal verwelkt, vergeeld en nagenoeg dood. Nu zagen de bloemblaadjes er weer fris en stevig uit en hadden weer een intense kleur. De orchidee bloeide weer met nieuw leven en dat bleef zo gedurende de daaropvolgende zestien of zeventien dagen! Dr. Frederick S. Macy, een van de meest vooraanstaande bacteriologen van het land, had een theelepeltje ambergekleurde vloeistof toegevoegd aan de liter water in de fles waarin de orchidee stond. Dit was een treffend voorbeeld van het mysterie dat voor ons ligt op het

nog relatief onontgonnen gebied van de colloïdale chemie. Het was een van de ontelbare experimenten waarvan deze heren al meer dan een jaar getuige waren namens de farmaceutische multinational waarvoor zij werkten. Enkele dagen later tekenden zij een contract voor achttien jaar voor de rechten van een oplossing die vergelijkbaar is met die van dr. Macy. Vanaf dat moment investeerden zij er twee miljoen dollar per jaar in.

Om een goed idee te krijgen van wat colloïdale chemie is, kunt u bedenken dat levend weefsel en organen eenvoudigweg bestaan uit miljarden cellen. De energie, de levenskracht van deze cellen, onttrekken zij aan bepaalde mineralen en metalen, waaronder ijzer, jodium, mangaan en koper. Het menselijk lichaam bevat er zo'n tweeëndertig en ook nog eens sporen van evenzoveel andere. De colloïdale chemische processen zorgen ervoor dat deze elementen omgezet worden in deeltjes die zo klein zijn dat ze door levende cellen gebruikt kunnen worden.

Normaal gesproken voorziet de natuur de cellen van deze elementen in hun colloïdale vorm. Wetenschappers zijn er nu in geslaagd om deze colloïden ook in het laboratorium te produceren. 'Colloïden hebben ervoor gezorgd dat de levensverwachting van de mens verlengd is', zegt dr. Macy, 'en een diepgaandere kennis van dit onderwerp zal ervoor zorgen dat dit proces zich voortzet.' In het geval van de ogenschijnlijk dode orchidee was toevoeging van colloïdaal koper noodzakelijk om het evenwicht tussen de mineralen en metalen die de orchidee in leven hielden te herstellen. Toen dat evenwicht eenmaal hersteld was, begonnen de cellen weer te functioneren en leefde de orchidee.

In de Colloidal Laboratories in de Verenigde Staten hebben ze een film die minstens zo eigenaardig is als het meest vreemde wat ooit op een scherm is getoond; een film over hoofdpijn. De acteurs zijn de zenuwen in een mensenhoofd, maar dan miljoenen keren uitvergroet. Je *ziet* de hoofdpijn. De zenuwuiteinden zitten in de knoop, proberen zich in allerlei bochten te wringen en maken trekkende bewegingen. Dan zie je de colloïden ten tonele verschijnen. Deze redders in nood zijn kleiner dan de bloedlichaampjes zelf en begeven

zich direct naar de plaats waar er een *onbalans* is met betrekking tot de metalen. Je ziet dat de in het laboratorium gemaakte colloïden de toestand op de plaats waar het probleem is gezeteld weer normaliseren. Vervolgens zie je dat de zenuwen zich niet meer in allerlei bochten proberen te wringen, dat ze zich ontspannen en weer hun correcte positie innemen.

Dr. Steinmetz, een genie op het gebied van elektriciteit, heeft een methode ontwikkeld waarbij colloïden gebruikt kunnen worden bij sinusklachten. In de *Bide-a-Wee Home*, het beroemde dierenhospitaal voor honden en katten in New York, is men in staat om schurft binnen drie dagen te genezen, wat voorheen drie maanden kostte. Een grote stad in het Midwesten van de VS werd verlost van de kwelling van kropgezwollen, toen men colloïdaal jodium aan het drinkwater ging toevoegen. Een beroemde instelling voor de behandeling van alcoholverslaving experimenteert met een colloïdale oplossing die klaarblijkelijk niet alleen de gevolgen van overmatig alcoholgebruik verhelpt, maar ook het verlangen naar sterke drank wegneemt. Bij een dergelijke behandeling gebruikt men metalen (in het geval van alcoholisme zijn dat goud en jodium) die ervoor zorgen dat de onbalans die door de alcohol veroorzaakt werd weer wordt hersteld.

Het effect van colloïden kan voor een deel worden verklaard in termen van elektriciteit. Zieke, dode en aangetaste cellen worden door de magnetische kracht van de colloïden aangetrokken, net zoals ijzer-ijzelsel aantrokken wordt door een magneet. De colloïden vervoeren de aangetaste of verontreinigde cellen de bloedstroom in, waar ze afgebroken worden. Het systeem herstelt zich onderwijl met behulp van de colloïden.

Een eenvoudig voorbeeld maakt duidelijk welke immense krachten er loskomen. Stelt u zich voor dat we een ijzeren kubus hebben met zijden van ongeveer $2\frac{1}{2}$ cm lengte. De totale oppervlakte is dan ruim 37 cm^2 . De elektrische lading bevindt zich op het oppervlak; dus hoe groter de oppervlakte, hoe groter de lading. En als we de ijzeren kubus in kleinere deeltjes verdelen, vergroten we de totale oppervlakte. Door middel van de colloïdale chemie kunnen we die ijzeren kubus in deeltjes verdelen die zo klein zijn dat ze niet met het blote

oog te zien zijn. Op deze manier hebben we geen 37 cm² oppervlakte die elektrische energie uitstraalt, maar ruim 500.000 m².

In colloïdale vorm is jodium bijvoorbeeld zeer heilzaam voor menselijke cellen. Maar als we twee of drie korreltjes jodium zouden oplossen en opdrinken, zouden we het niet overleven. Dr. Macy hield tijdens zijn uitleg hiervan een beker vast met daarin 235 milliliter colloïdaal jodium en zei: 'Dit staat gelijk aan 790 korreltjes vrije jodium en is voldoende om driehonderd mensen te doden.' Hij dronk het op. In colloïdale vorm is jodium echter niet alleen ongevaarlijk, maar zelfs heilzaam. Hetzelfde geldt voor arsenicum en andere dodelijke giftige stoffen.

De colloïdale chemie werd vijftig jaar geleden door de Engelse chemicus David Graham ontwikkeld, maar de laatste tijd beseft men pas, zelfs in wetenschappelijke kring, hoe groot de invloed ervan in de toekomst zal zijn op het gebied van de geneeskunde, de landbouw en de industrie. 'We hebben nu televisie', zei een van 's werelds meest vooraanstaande wetenschappers onlangs. 'In mijn ogen staat ons nog één grote ontwikkeling te wachten in onze tijd: het volledig doorgronden van de colloïdale chemie. Het vormt de vierde toestand van materie. De ander drie zijn aarde, water en lucht.'